

ELLE KENNEDY

Een lange zomer

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Cassie

JULI

‘We moeten het maar niet meer met elkaar doen.’

O mijn god.

Nee.

Nee nee nee nee nee.

Kijk, om deze reden moeten feesten dus verboden worden. Dat meen ik serieus. We moeten terug naar de tijd van de drooglegging, maar we verbieden dit keer geen alcohol, maar sociaal samenzijn. Dat is de enige manier om dit soort gênante situaties te voorkomen. En plaatsvervangende schaamte, dat ook, want ik ga door de grond, terwijl ik niet eens degene ben die wordt gedumpt.

Dat lot treft de jongen met de diepe, vrolijke stem, die nog niet doorheeft dat zijn dumper het meent. ‘Is dit een of ander raar voorspel? Ik snap het niet, maar oké, als jij het zo wil.’

De stem van het meisje klinkt vlak, maar vol droge humor. ‘Ik meen het.’

Ze laat een lange stilte vallen. In die tijd vraag ik me af of ik weg kan rennen zonder dat die twee het merken.

Ik zit nog geen vier meter verderop, tegen een stuk drijfhout, verborgen in de schaduw. Maar ongezien wegglijpen is lastig, want ze hebben de slechtst denkbare plek uitgekozen om er een punt achter te zetten: daar waar het helmgras dunner wordt en de duinen overgaan in samengepakt zand. Sinds het grote dumpen begon, ben ik in gedachten bezig met het uitstippelen

van *Mission Impossible*-achtige ontsnappingsroutes. Ze zitten met hun gezicht naar de zee, dus als ik via het strand terug naar het feest probeer te lopen, zien ze me geheid. Maar als ik achter hen langs probeer te sluipen, dan horen ze me. Heb je ooit geprobeerd om geluidloos door helmgras te lopen? Je kunt net zo goed een bel om je nek hangen.

Mijn enige andere optie is wachten totdat het voorbij is. Het gesprek én de relatie. Niemand wil worden gedumpte, maar het is nog veel erger als er anderen bij zijn, en dus zit ik hier vast. Gegijzeld door beleefde omgangsvormen.

Dat zal me leren om weg te lopen van een kampvuur om naar de sterren te kijken.

‘De lol is er nu wel vanaf,’ zegt de dumper.

Ik heb geen idee hoe ze eruitzien. Ze zijn niet meer dan schaduwen. Een lange schaduw en een kortere. Ik geloof dat de korte lang haar heeft, want ik vang een glimp op van dunne plukjes die op en neer dansen in de avondbries.

De klanken van het geroezemoes, het gelach en de hiphop aan de andere kant van het strand zweven over het water hiernaartoe en maken de wanhopige drang om terug te gaan naar het feest alleen maar sterker. Ik ken hier helemaal niemand, maar ik heb volgens mij nog nooit zo naar het gezelschap van volslagen vreemden verlangd als nu. De party is bij ene Luke thuis. Ik had hier Joy moeten treffen, een vriendin van me, maar ze liet me op het laatste moment stikken. Ik stapte letterlijk uit mijn auto toen ze me appte, anders was ik wel thuisgebleven. Maar ik ben hier nu toch, dacht ik, dus ik kan net zo goed een rondje doen, nieuwe mensen leren kennen.

Ik had meteen weer moeten instappen en moeten ontsnappen toen het nog kon.

De jongen heeft eindelijk door dat dit geen grap is. ‘Meen je dat nou? Ik dacht dat we het samen heel leuk hadden.’

‘Eerlijk gezegd niet, nee.’

Au. Rot voor je, jongen.

‘O, kijk me niet zo aan. Ik heb het niet over de seks, die is altijd

goed. Maar we zijn nu al bijna een jaar friends with benefits. Ja, af en aan, maar hoe langer we hiermee doorgaan, des te groter de kans dat een van ons twee meer wil. En we hebben vanaf het begin gezegd dat het niet serieus mag worden, weet je nog?’

‘Ja, dat weet ik nog.’

De lange schaduw steekt een hand uit en haalt die door zijn haar. Of hij aait een kleine kat die boven op zijn hoofd zit.

Ik zie echt geen moeder.

‘Ik heb voorlopig geen belangstelling voor een relatie,’ voegt ze eraan toe. ‘Ik wil geen vriend.’

Een korte stilte. ‘En Wyatt dan?’

‘Wat is er met hem? Zoals ik al de hele tijd tegen hem zeg, hij en ik zijn vrienden, meer niet. En ik wil gewoon een tijdje alleen zijn.’ Ze grinnikt. ‘Hoor eens, Tate, we weten allebei dat het jou geen enkele moeite zal kosten om een andere scharrel te vinden. En als je meer wil, vind je even moeiteloos een vriendin. Maar dat ben ik niet.’

Nog een keer au.

Ik kan haar eerlijkheid wel waarderen. Ze verspilt geen tijd. Houdt deze jongen niet aan het lijntje. Ik bedoel, het klinkt niet alsof dit erg serieus was, gewoon wat bedpret, maar dat maakt het misschien juist erger. Met iemand bevriend zijn voordat er gesekst wordt, dat gaat nog, maar ook daarna nog vrienden willen blijven? Vergeet het maar.

Ik ben nog nooit officieel gedumpt, want daar heb je eerst een echte relatie voor nodig, maar als iemand het ooit met me uitmaakt, wil ik dat het ook zo gaat. Snel, zonder eromheen te draaien. Simpelweg de stekker eruit trekken, zodat de boel het niet meer doet. Het is uit. Ga door met je leven.

Nou ja, dat zeg ik nu, maar als je bedenkt dat ik al moet janken van die reclame van de post, met die eenzame oma die een kerstkaart van haar kleinkinderen krijgt, eindig ik waarschijnlijk hevig huilend voor de voeten van de dumper en check ik mezelf daarna meteen in bij een duur wellnesscentrum voor gebroken harten.

‘Oké. Prima.’ Hij grinnikt ook, maar wel een tikje wrang. ‘Dat was het dan, denk ik.’

‘Dat was het dan,’ herhaalt ze. ‘We blijven vrienden?’

‘Tuurlijk. We kennen elkaar al sinds ons dertiende. We gaan elkaar niet doodzwijgen omdat we niet meer neuken.’

‘Daar hou ik je aan,’ zegt ze waarschuwend.

Eindelijk, godzijdank, zijn ze als door een wonder klaar. Het gesprek is afgelopen. Ze loopt over het strand terug naar het feest, haar teenslippers komen duidelijk hoorbaar neer op het zand.

Eentje weg.

Nog eentje te gaan.

Tot mijn ongenoegen gaat de jongen dichterbij de vloedlijn staan, waar hij als een standbeeld uitkijkt over het water. Op deze nieuwe plek valt er precies wat maanlicht op hem en kan ik hem beter zien. Hij is lang. Gespierd. Draagt een boardshort en een T-shirt, maar het is te donker om te zien in welke kleur. Volgens mij heeft hij blond haar. En een goede kont. Daar let ik doorgaans niet op, ik had niet gedacht dat ik een billenmeisje ben, maar deze trekt de aandacht.

Hij staat met zijn rug naar me toe, dus dit is mijn kans om weg te glippen. Ik sta langzaam op en veeg mijn vochtige handen af aan de voorkant van mijn denimshort. Man, ik had niet eens door dat ik zo gespannen was. Normaal gesproken krijg ik alleen zweethanden bij een eerste zoen of een bijzonder akelige situatie. Oftewel, bij elk gesprek met mijn moeder. Vandaar dat ik altijd met klamme handen rondloop.

Ik haal diep adem en zet een klein stapje.

Tot mijn immense opluchting draait hij zich niet naar me om. Ja. Dit gaat me lukken. Ik hoef alleen maar dat duin te halen, drie meter verderop. Als hij me dan in het oog krijgt, kan ik net doen alsof ik door het gras kwam aangelopen. O, sorry! Maakte net een ommetje, zag je helemaal niet!

De ontsnapping is nabij, dat voel ik. En natuurlijk ben ik nog geen twee meter verder of mijn telefoon besluit mijn poging te

dwarsbomen door luid aan te geven dat ik een berichtje heb.

En nog eentje.

En nog eentje.

De jongen draait zich geschrokken om.

‘Hé.’ Het avondwindje voert zijn diepe, argwanende stem naar me toe. ‘Waar kom jij opeens vandaan?’

Mijn wangen worden warm. Godzijdank is het zo donker dat hij me niet kan zien blozen. ‘Sorry,’ flap ik eruit, ‘ik, eh...’ Mijn brein doet zijn best om een voor de hand liggende reden voor mijn aanwezigheid te verzinnen. Dat lukt niet. ‘Ik heb heus niet gehoord dat je werd gedumpt, hoor.’

O, verdomme nog aan toe. Geweldig, Cassandra.

Dat levert me een zwak lachje op. ‘Heus niet?’

‘Nee, zeker weten van niet. Ik kan je in alle eerlijkheid zeggen dat ik er geen seconde van heb meegekregen.’ Ik heb mijn mond niet meer onder controle. Die is nu de baas. Die heeft de leiding. Ook dat gebeurt er als ik nerveus ben: ik begin te ratelen. ‘Misschien is het een schrale troost dat je er goed mee omging. Ik bedoel, je viel niet op je knieën en greep niet haar benen vast, haar smekend om je niet in de steek te laten. Daar ben ik blij om. Dat maakt het voor ons allebei een stuk minder gênant, snap je? Het is bijna alsof je wist dat ik daar klem zat achter dat stuk hout.’

‘Geloof me, als ik dat had geweten, was ik tien keer zo zielig gaan doen. Misschien was ik gaan janken, of had ik alle goden uit de hemel vervloekt vanwege mijn arme gebroken hart.’

Hij slentert mijn kant op, en zodra ik zijn gezicht zie, gaat mijn hart sneller kloppen. Holy shit, hij is echt heel knap. Waarom heeft die griet er in vredesnaam een punt achter gezet?

Ik laat mijn blik over zijn klassiek knappe trekken gaan. He-laa is het te donker om te kunnen zien welke kleur ogen hij heeft. Dat hij blond is, had ik goed gezien, dus hij heeft vast lichte ogen. Blauw. Misschien groen. Met die boardshort en dat lichtelijk gekreukte shirt ziet hij eruit als een echte surfer.

‘En waarom dan?’ wil ik weten.

‘Om het voor jou nog ongemakkelijker te maken. Als straf, omdat je ons hebt afgeluisterd.’

‘Niet expres.’

‘Jaja, dat zeggen ze allemaal.’ Rond zijn mond verschijnt een ondeugende lach, maar ik heb het vermoeden dat dat zijn vaste uitdrukking is. Hij houdt nadenkend zijn hoofd schuin. ‘Maar weet je wat, ik zie het voor nu door de vingers. Het is heel lastig om een leuk meisje iets kwalijk te nemen.’

Mijn wangen worden nog warmer.

O mijn god.

Hij vindt me een leuk meisje?

Nou ja, ik heb mijn outfit van vanavond bewust uitgekozen met het doel om er leuk uit te zien. Een korte broek waarin mijn benen opvallend lang lijken, een strak mouwloos topje. Zwart, want dat is de enige kleur waardoor mijn borsten minder opvallen. Als ik een lichte kleur draag, stuiten ze als twee losgelaten strandballen op en neer, zelfs in een goed ondersteunende beha.

Het dringt tot me door dat zijn blik nog niet is afgedwaald naar mijn borst. Of misschien wel, maar dan heeft hij zo heimelijk en gewiekst gekeken dat het me is ontgaan. Hij blijft naar mijn gezicht kijken en ik heb heel even geen idee wat ik moet zeggen. In Boston kom ik voortdurend knappe jongens tegen. Op de campus van mijn uni wemelt het ervan. Maar deze jongen heeft iets waarvan ik knikkende knieën krijg.

Voordat ik een gevat antwoord op ‘een leuk meisje’ kan bedenken, of wat voor antwoord dan ook, piept mijn telefoon weer. Ik kijk op het schermpje. Weer een berichtje van Peyton. En nog eentje.

‘Jij bent populair,’ zegt hij plagend.

‘Eh, ja. Nee, bedoel ik. Dit is gewoon een vriendin van me.’ Ik knars met mijn tanden. ‘Ze is zo’n irritant iemand die tien keer één regel stuurt in plaats van een hele alinea, dus er komt voortdurend iets binnen en je telefoon blijft maar piepen, net zo lang totdat je die op haar hoofd kapot wil slaan. Daar heb ik zo’n hekel aan. Jij ook?’

Zijn mond valt open. 'Já,' zegt hij dan, met zoveel overtuiging dat ik in de lach schiet. Hij schudt zijn hoofd. 'Daar heb ik een enorme hekel aan.'

'Irritant, hè?'

Een laatste piep, waarmee het aantal berichten van Peyton uitkomt op zes.

Als ik naar het scherm kijkt, ben ik wederom dankbaar voor het donker, want volgens mij wordt mijn gezicht nog roder.

PEYTON

Hoe is het feest?

Nog leuke jongens?

Wie wordt de fling?

Probeer een paar kandidaten op de foto te zetten!

Ik wil graag helpen met kiezen.

Kon ik er maar bij zijn!

Ik had graag willen zeggen dat Peyton een grapje maakt, maar helaas is dat niet zo. Ik ben vanavond vooral naar dit feest gegaan omdat ik op zoek ben naar een geschikte kandidaat voor een zomerse fling.

Het is alweer een tijdje geleden dat ik een hele zomer in Avalon Bay heb doorgebracht, maar ik weet nog goed dat ik in de loop der jaren verschillende vriendinnen tijdens hun vakantie hals-overkop verliefd heb zien worden. Zo'n hartstochtelijke, gekmakende, bedwelmende verliefdheid, zo hevig dat je niet van elkaar af kunt blijven, die des te intenser voelt omdat je weet dat het maar tijdelijk is. Elke seconde is kostbaar, want straks is het september en dan is het voorbij. Ik was altijd zo jaloers op

die meisjes, ik wilde ook zo graag een zomer lang verliefd zijn, maar als het thuis voortdurend gedoe is, kun je je maar moeilijk op jongens en romantiek concentreren.

Mijn ouders scheidden toen ik elf was en daarna gingen mijn moeder en ik met ons tweeën naar de kust, of in elk geval in het begin. Mijn moeder is een telg uit de familie Tanner, die al jaren in Avalon Bay komt. Mijn grootouders hadden een huis aan het water in een van de duurere buurten van het stadje en rekenden erop dat we elk jaar op bezoek kwamen. Voorheen hielden mijn vader en moeder omwille van mij nog een beetje de schijn op, maar zodra mijn vader hertrouwde, was het uit met vriendelijk doen. Mijn moeder deed geen enkele poging meer om haar woede en minachting te verbergen, en hij ook niet, en daardoor werd een bezoek aan de Bay een oefening in psychologische oorlogsvoering.

Gelukkig hertrouwde mijn moeder kort daarop ook en meldde ze dat we niet langer de zomers gingen doorbrengen in het kustplaatsje in South Carolina waar ik ben geboren en getogen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik best wel opgelucht was. Nu kon ik mijn vader hier namelijk in alle rust bezoeken, zonder mijn moeder, al betekende het wel dat ik, terug in Boston, door haar aan een kruisverhoor werd onderworpen omdat ze elk woord wilde horen dat mijn vader over haar had gezegd. Dat was irritant en onredelijk, maar altijd nog beter dan met hen allebei in hetzelfde stadje zitten.

‘Ga je nog een antwoord sturen?’

De stem van de jongen rukt me los uit die gedachten. ‘O. Nee. Dat doe ik later wel.’

Snel stop ik mijn telefoon in mijn achterzak. Het was al ongemakkelijk om te horen dat hij werd gedumpt, maar als hij Peytons berichtjes zou zien, zou ik helemaal door de grond zakken.

Hij kijkt me even aan. ‘Ik ben Tate,’ zegt hij ten slotte.

Ik aarzel. ‘Cassie.’

‘Breng je hier de zomer door?’

Ik knik. ‘Ik logeer bij mijn oma. Die heeft een huis aan de

zuidkant van de stad. Maar ik ben in Avalon Bay opgegroeid.’

‘O ja?’

‘Ja. Toen mijn ouders uit elkaar gingen, ben ik met mijn moeder naar Boston verhuisd, maar mijn vader woont hier nog steeds, dus ik ben zeg maar een zomermeisje geworden. Of nou ja, geen officieel zomermeisje, want ik kom in juli vaak maar voor een week of twee langs. Maar dit jaar blijf ik tot begin september, dus ik denk dat ik nu wel een echt zomermeisje ben.’

Niet zo ratelen, zeg ik tegen mezelf.

‘En jij?’ vraag ik, in een wanhopige poging om de aandacht af te leiden van zowel mezelf als van het feit dat ik in één zin minstens vier miljoen keer het woord ‘zomermeisje’ heb gebruikt.

‘Eerder andersom. Toen ik zestien was, zijn we hiernaartoe verhuisd. Daarvoor woonden we in Georgia. St. Simons Island.’ Tate klinkt een beetje somber. ‘Boston, daar ben ik best wel ja-loers op. Soms wou ik dat we naar de stad waren verhuisd in plaats van naar een ander kustplaatsje. Studeer je daar?’

‘Ja, aan Briar.’

‘O, dat is een van de betere.’

We lopen inmiddels met elkaar in de pas terug naar het feestje. Zonder overleg, dat gaat vanzelf.

‘Ik begin na de zomer aan mijn laatste jaar.’

‘Oké. Wat studeer je?’

‘Engelse letterkunde.’ Ik werp hem een blik toe. ‘Ik weet het, je hebt er geen moer aan, tenzij je voor de klas wil staan.’

‘En wil je dat?’

‘Nee.’

Hij grinnikt en ik vang in het maanlicht een glimp op van een stel rechte witte tanden. De perfecte lach. Daar kun je als meisje helemaal in opgaan.

Ik dwing mezelf om weer naar voren te kijken en prop al lopend mijn handen in mijn zakken. ‘Weet je waar ik zo pissig van word, Tate?’

‘Waar word jij zo pissig van, Cassie?’

‘Ze zeggen altijd dat je jezelf tijdens je studie pas echt leert

kennen, hè? Maar ik heb de indruk dat het vooral neerkomt op stomme feestjes, hele nachten doorleren en colleges van saaie, zeurende docenten. En je moet doen alsof je dat dodelijk saaie boek dat je verplicht moet lezen zo interessant vindt, terwijl het eerlijk gezegd spannender is om water te zien koken dan om de klassieken door te ploegen. Ja, daar ben ik eerlijk in: de grote klassieke werken zijn slaapverwekkend. En studeren is saai.'

Tate grinnikt. 'Dan ga je misschien naar de verkeerde feesten.'

Hij heeft gelijk. Dat is zo. Want ik ben op geen enkel feestje ooit een jongen tegengekomen die er zo goed uitziet als Tate.

We naderen het kampvuur en kunnen nu duidelijk zien waar we lopen. De muziek staat nog steeds hard, het is inmiddels lome reggae met een verleidelijke beat, waarop verschillende stelletjes verstrengeld heen en weer staan te wiegen. Zo te zien zijn er vrijwel alleen maar plaatselijke bewoners. Als er al iemand van de countryclub is, dan heb ik die niet herkend. De zomergasten mengen zich doorgaans niet onder degenen die hier jaarrond wonen. Volgens Joy was ze vanavond alleen maar uitgenodigd omdat die Luke op meer hoopt. 'De jongens van hier kicken erop rijke meisjes te versieren,' zei ze eerder vandaag lachend tijdens onze lunch.

Ik zou het niet weten, ik ben nog nooit door een jongen van hier versierd. En ik beschouw mezelf ook niet als een rijk meisje, hoewel ik dat denk ik wel ben. De familie van mijn moeder heeft geld. Behoorlijk veel geld. Maar ik heb mezelf altijd gezien als het meisje dat is opgegroeid aan Sycamore Way, in een gezellig huis in een buitenwijk die niet zo ver van dit deel van Avalon Bay ligt.

In het licht van het kampvuur kunnen we elkaar beter onderscheiden. Tate ziet me aan mijn paardenstaart frunniken en kreunt. 'Je hebt rood haar,' zegt hij beschuldigend. Zijn ogen fonkelen. Lichtblauw, wat ik al dacht.

'Zo rood is het niet,' werp ik tegen. 'Eerder koper.'

'Dat is geen haarkleur.'

'Dat is het wel,' zeg ik beslist. Ik pak mijn paardenstaart en

hou die dichter voor zijn gezicht. ‘Zie je wel? Donkerrood. Bijna bruin!’

‘Mmm-hmm. Dat mag je best denken, rooie.’

Hij maakt een afgeleide indruk. Zijn blik dwaalt over het kampvuur en ik volg die, totdat ik een meisje met knalrood haar zie staan. Haar haar is echt rood, in tegenstelling tot dat koper van mij. Want koper is het.

Het roodharige meisje staat met twee andere jonge vrouwen te praten, en ze zijn alle drie superknop. Glanzend haar en mooie gezichten. Weinig kleren. En ze hebben van die perfecte strandlijven die mij meteen onzeker maken. Ik heb me altijd al afgevraagd hoe het is om normale proporties te hebben. Dat is vast heel fijn.

Tate trekt een gekweld gezicht en rukt zijn blik dan los van het meisje.

Het begint me te dagen. ‘O god, is zij het? Heeft zij je gedumpt?’

Hij lacht. ‘Het was geen dumpen. En we blijven vrienden, daar verandert niets aan. Ze overrompelde me nogal, meer niet. Meestal ben ik degene die er een punt achter zet.’

‘Moet ik haar voor je in elkaar slaan?’ bied ik aan.

Hij tuit zijn lippen en kijkt keurend naar mijn lijf. Ik ben één meter zestig en best wel mager. Tenger, afgezien dan van mijn enorme voorgevel. Mijn tieten kunnen denk ik meer schade aanrichten dan mijn vuisten.

‘Nee,’ antwoordt hij, met trillende lippen. ‘Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor jouw overlijden.’

‘Dat is lief van je.’

Hij lacht snuivend.

‘Tate!’ roept iemand, en we kijken allebei die kant op.

Vlak bij ons staat een erg lange jongen met een rossige baard, die een joint omhooghoudt. Hij wuift er verlokkelijk mee naar Tate en trekt vragend een wenkbrauw op. Een uitnodiging. Tate knikt naar de jongen en gebaart dat hij er zo aan komt.

‘Waarom zijn hier zoveel roodharigen?’ wil ik weten. ‘Is dit een speciale bijeenkomst of zo?’

‘Dat zou jij moeten weten, dit zijn jouw mensen.’

Ik grom naar hem en hij lacht weer. Hij heeft een leuke lach.

‘Zal ik je aan iedereen voorstellen?’ biedt Tate aan.

Ik aarzel. Ik twijfel. Aan de ene kant lijkt het me leuk om nog wat langer te blijven. Maar dat meisje met dat rode haar staat nu naar ons te kijken, met een enigszins verbaasde uitdrukking op haar knappe gezicht. Opeens besef ik dat er heel veel ogen naar ons kijken. Ik heb het gevoel dat Tate een jongen is die dit soort aandacht trekt, en daardoor wou ik dat we nog in het donker op het strand zaten, alleen hij en ik. Ik vind het vreselijk om in het middelpunt van de aandacht te staan. En ik wil niet denken aan hoe zenuwachtig ik ga ratelen als ik telkens aan een nieuw iemand word voorgesteld.

Daarom schud ik mijn hoofd. ‘Nee, ik ga weer. Ik moet nog ergens anders naartoe.’

Hij grinnikt. ‘Ook goed. Je moet het zelf weten, populaire dame.’

Het is alleen niet waar. Vanaf hier ga ik rechtstreeks naar huis, maar laat hem maar denken dat ik op vrijdagavond van het ene feest naar het andere fladder, als zo’n meisje dat overal wel bekenden treft. Peyton zou dat een goed plan vinden. Ze moeten altijd meer willen, is het motto van mijn beste vriendin.

‘Je bent hier tot september, zei je?’

‘Jazeker,’ antwoord ik luchtig.

‘Mooi, dan komen we elkaar vast nog tegen.’

‘Ja, misschien wel.’

Shit, dat klonk veel te onverschillig. Ik had anders moeten reageren, flirtend en uitdagend, zo van: ik hoop het wel... en dan naar zijn nummer moeten vragen. In gedachten geef ik mezelf een draai om mijn oren en zoek ik wanhopig naar een manier om de fout te herstellen, maar het is al te laat. Tate slentert naar zijn vrienden toe.

Het is een goed teken als ze omkijken. Dat zegt Peyton altijd.

Ik slik moeizaam en kijk naar zijn rug, naar zijn grote stappen, die afdrukken achterlaten in het zand.

En dan.

Hij kijkt om.

Ik haal opgelucht adem en zwaai onhandig naar hem voordat ik me omdraai. Met hevig bonzend hart loop ik over het met gras begroeide paadje naar de weg, waar ik mijn grootmoeders Range Rover heb geparkeerd. Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en zie dat er net een nieuw berichtje binnenkomt.

PEYTON

En??? Wie is de gelukkige, hebben we hem gevonden?

Ik bijt op mijn lip en kijk om naar het feestje.

Ja.

Ja, ik denk het wel.